

घर्घरितं तज्जात्यनुकरणध्वनिम् अनिश्चयेनयः स्वखेदः तस्य क्षयिष्णुक्षपयिष्णुनाशकं ते इति पुनरुक्तिः प्रसिद्धिख्यापनार्थां त्रिभिः पवित्रैर्ऋग्यजुः साममंत्रैरगृणन् अस्तुवन् ॥ २५ ॥ वेदैर्वितन्यते स्तूयते मूर्तिर्यस्य सः अतएवात्मनो गुणान् अनुवदति तथा तत्तेषां ब्रह्म उच्चारितं वेदमवधार्य ज्ञात्वा ॥ २६ ॥ कथं भूतः सन् आविवेशेत्यपेक्षायामाह द्वाभ्याम् उच्चैः क्षिप्तो वालः पुच्छं येन खचरः आकाशचारी कठोरः कठिणः सटाः स्कंधवालान् खराणि तीव्राणि रोमाणि यस्याः सात्वग्यस्य खुरैराहतानि अभ्राण्येन सितदंष्ट्रः अतिशुक्लदंष्ट्रः ईक्षानिरीक्षणमेव ज्योतिरालोको यस्य तदा प्रकाशांतराभावात् बभासेऽशोभत महीध्रः पृथिव्या उद्धर्ता ॥ २७ ॥ क्रोडापदेशः वराहच्छब्दा स्वयमध्वरांगोऽपि पशुरिव घ्राणेन विजिघ्रन् गृणतः स्तोतृन् विप्रानुद्दीक्ष्य ऊर्ध्वं वीक्ष्य कंजलमाविशत् ॥ २८ ॥ तदानीं तनंसमुद्रध्वनिमुत्प्रेक्षते स उदन्वान् समुद्रः आर्तइव स्तनयन् शब्दं कुर्वन् भोयज्ञेश्वर मामांपा

निशम्यते घर्घरितं स्वखेदक्षयिष्णुमायामयसूकरस्य ॥ जनस्तपः सत्यनिवासिनस्ते त्रिभिः पवित्रैर्मुनयोगृणन्स्म ॥ २५ ॥ तेषां सतां वेदवितानमूर्तिर्ब्रह्मावधार्यात्मगुणानुवादम् ॥ विनयभूयो विबुधो दयायुगजेंद्रलीलो जलमाविवेश ॥ २६ ॥ उत्क्षिप्तवालः खचरः कठोरः सटाविधुन्वन् खररोमशत्वक् ॥ खुराहताभ्रः सितदंष्ट्र ईक्षानिरीक्ष्य विप्रान् महीध्रः ॥ २७ ॥ घ्राणेन पृथ्व्याः पदवीं विजिघ्रन् क्रोडापदेशः स्वयमध्वरांगः ॥ करालदंष्ट्रोऽप्यकरालहृद्भ्यामुद्दीक्ष्य विप्रान् गृणतो विशल्कम् ॥ २८ ॥ सवज्रकूटांगनिपातवेगविशीर्णकुक्षिस्तनयन् उदन्वान् ॥ उत्सृष्टदीर्घोर्मिभुजैरिवार्तश्रुक्रोशयज्ञेश्वरपाहिमेति ॥ २९ ॥ खुरैः क्षुरप्रैर्दरयन् स्तदापउत्पारपारं त्रिपरुरसायाम् ॥ ददर्शां तत्र सुषुप्सुरग्रेयां जीवधानीं स्वयमभ्यधत् ॥ ३० ॥

हिमामवेत्येवं चक्रोश आर्तसादृश्यमाह उत्सृष्टाः प्रसारिता दीर्घा ऊर्मय एव भुजास्तैर्विशिष्टाः आर्तत्वे हेतुः वज्रकूटो वज्रमयः पर्वतः तद्वदंगं यद्भवतः तस्य निपातवेगेन विशीर्णा कुक्षिर्यस्य ॥ २९ ॥ तदारसायां रसातले गां पृथ्वीं ददर्श कः त्रिपरुः त्रीणि परुषि सवनात्मकानि पर्वाणि यस्य यज्ञमूर्तिरित्यर्थः किं कुर्वन् क्षुरप्रा आयतायाः क्षुरास्तत्सदृशैः खुरैरपोदरयन् कथमुत्पारपारम् उत्पाराणां पारशून्यानामप्यपांपारम् अवसानं यथा भवति तथा विदारयन् कथं भूतः अग्रे प्रलयसमये तत्र तास्वप्सु सुषुप्सुः शिशयिषुः सन् जीवाधीयंते यस्यां सर्वजीवाधारभूतायां स्वयमभ्यधत् आभिमुख्येन दधारजठरे धृतवानित्यर्थः अनेन तदुद्धरणेऽनायासं द्योतयति ॥ ३० ॥